

Plyn a brzda vypadaly stejně. Plyn byl vpravo, brzda vlevo. Jenže kde je vpravo? A kde vlevo?

Poté, co Johan zvládl celou cestu z několik desítek kilometrů vzdáleného letiště, uvědomoval si pouze jedinou věc – že jede rychle.

Musí zabrzdit! Spletl se.

Karavan poskočil vpřed.

Zkusil to znovu. Tentokrát správně.

Proto to nebyla žádná velká srážka. Obytné auto sice trefilo jediný osaměle stojící přívěs na prostranství do zadku, ale bylo to jenom šouchnutí. A Johan se sám zastavil.

Zato přívěs se rozjel. A nabral rychlost ze svahu. Metr. Dva. Pět. Možná deset, až mu v cestě stanul osamělý strom.

„To není dobré,“ usoudil Johan.

Dá se však říct, že to dobré bylo.

Kapitola 2

Pátek 26. srpna 2011

Dvanáct dní do konce

Prorokyně zkázy zašroubovala do stropu hák. Mysl měla zatemněnou, kolem zátylku a krku pevně utažený provaz.

Zbývala poslední věc, odkopnout stoličku. Nikdo ji neposlouchal a do konce světa zbývalo pouhých dvanáct dní. Tyto dny mohla prožít i ztratit.

Počítala to znovu a znovu. A ještě jednou. Živila se jako učitelka na druhém stupni, ale jenom aby měla na jídlo a nájem, a přitom bádała v oblasti astrofyziky. Žáci, které práce obnášela, byli nutné zlo. Když byl výpočet zkázy hotový, uvědomila o tom Královskou akademií věd. Na rovnici o čtyřiašedesáti krocích pracovala devět let a chtěla, aby jí výpočty někdo potvrdil. Ne proto, že by to bylo nutné, a ještě méně kvůli tomu, že by to mohlo ovlivnit výsledek. Ale toužila po uznání.

Akademie na její e-maily neodpověděla. Ani na fyzické dopisy. Když tam telefonovala, přepojili ji tolikrát, až nakonec skončila tam, kde začala. Zbývalo tedy vstoupit do těch prostor neohlášeně a požadovat schůzku s předsedou akademie. Nebo s generálním tajemníkem. Nebo s kýmkoli jiným, kromě vrátného. Následně někdo zavolal